

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput Primum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

CONVERSIO PECCATORIS,

SEU

Quomodo communiter Peccator ad justitiam resurgat.

CAPUT PRIMUM.

Vtrum sit de fide omnibus peccatoribus à Deo offerri gratiam veræ pœnitentiæ, ita quidem ut requirenda non sit, sed illi ultro oblata dumtaxat consentiendum?

Pœnitium revertendi ad Deum, ait *Serm. 1.*
D. Bernardus, pœnitentia est, *Pentec.*
quam sine dubio Spiritus operatur,
non noster sed Dei. Ut meritò,
quia veraciter, illam dixerit Magnus Gre- *In Psal. 7.*
gorius, unum esse de perfectis donis descenden- *pœnit. in v.*
tibus à Patre luminum. Propter hoc quippe *non aver-*
à Deo ipsam dandam expectabat Apo- *tas.*
stolus cum Discipulum suum moneret, *2. ad Tim.*
cum modestia corripere eos qui resistunt veritati: *c. 2. v. 25.*
nequando, inquit, Deus det illis pœnitentiam

A

ad

ad cognoscendam veritatem, & respiscant à Diaboli laqueis.

Istud pœnitentiæ donum, peccatorem monet Manuductio precibus ac pietatis humilitatisque operibus à Deo requirere, quibus id docet procul dubio dandum: nam iis qui vel non petunt, vel animi socordiâ atque ignaviâ, non sicut aut quantum oportet, petunt, haud infrequenter asserit non concedi. Quæ profectò saluberrima est ac verissima doctrina, simul spem docens, & excitans timorem, ut nec de divino adiutorio peccator diffidat, quod sibi recognoscit pœnitenti & operanti paratum; neque etiam vanè præsumat, ac negligentias suas, longamque impœnitentiam inaniter consoletur, cum istam pœnitentiæ gratiam videt non ab omnibus nec semper haberi.

Utraque tamen hujus doctrinæ pars displicuit Appendicis Auctori, ac dignam æstimavit, quam redarguendam susciperet. Itaque posteriori parti *num. 243.* hanc opponit antithesim: *Deus offert, inquit, gratiam veræ pœnitentiæ omnibus peccatoribus, est de fide.* Ac deinde hac fide & priorem partem impugnat, quâ pœnitentiæ gratia precibus laboribusque dicitur à Deo requirenda; quia *quod Deus, ait num.*

PECCATORIS. 3

num. 242. *ultra offert, non est multo tempore vel labore requirendum, sed illi dumtaxat consentiendum.* Ex quo liquet, quam hic intelligat pœnitentiæ gratiam, scilicet ultra quam alia ex parte Dei peccatori ad pœnitendum non est necessaria, de hac quippe agit Manuctio, eamque vocat pœnitentiæ ac conversionis donum, & à peccatore orando & laborando docet requirendam; quam ea de causa reprehendit Appendix, quod illam pœnitentiæ gratiam credat, & ab omnibus fide divinâ credi velit, sic omnibus peccatoribus ultra à Deo offerri, ut *multo tempore vel labore requirenda non sit, sed illi dumtaxat consentiendum.*

Verùm hujusmodi fidem nusquam hætenus Ecclesia proposuit ad credendum. Neque id mirum, sic quippe nec justis generaliter Dei gratiam ipsa credit offerri. Sensum enim suum nobis exposuit, cum per Tridentinos Patres, Dei præcepta homini justificato, dixit non esse ad observandum impossibilia. Nam Deus, ait *Sess. 6. cap. 1*
verbis ex Augustino desumptis, impossibilia non jubet, sed jubendo admonet, & facere quod possis, & petere quod non possis, & adjuvat ut possis. Censet proinde & justos quædam subinde non posse, propter quod monen-

4 C O N V E R S I O

tur petere , hoc est , Dei gratiam quâ hæc ipsis possibilia fiant , & cui consentiendo ea adimpleant , precibus piisque conatibus ac laboribus ab ipso implorare. Ac per hoc ista Dei gratia justis ad quædam Dei præcepta etiam necessaria ex Ecclesiæ sensu , non sic ipsis generaliter & ultro offertur , ut sepositis precibus & laboribus , sit *illi dumtaxat consentiendum*. Quantò minùs eam credere oportet , sic omnibus impiis & peccatoribus, Dei que contemptoribus offerri ?

Hoc cum verum sit , nihil adferri potest , quo vel apparenter tanquam fidei dogma possit statui , sic speciatim his omnibus offerri poenitentiae gratiam. Certè hæc fides evertit Ecclesiasticas preces , seu potiùs his ipsa evertitur. Quid enim petimus , dum ex Ecclesiæ præscripto Deum rogamus , *ut ad veram poenitentiam nos perducere dignetur* , nisi istam poenitentiae gratiam , seu donum conversionis ? Hoc si , ut vult hic Auctor , ac de fide esse prætendit , ultrò Deus omnibus offert , ut sit *illi dumtaxat consentiendum* , quid adhuc Deum rogamus ut det , quod jam ultro omnibus credimus esse oblatum ? Agamus dumtaxat gratias munus suum ultro offerenti , & quod solùm superest ,

nos

P E C C A T O R I S 5

nos ipsi ac mutuo ut illi consentiamus, hortemur. Imo hanc fidem corrigamus, nè dum juxta eam ex parte Dei totum quod necessarium est, unde pæniteamus, jam ultro oblatum credimus, pigri sumus, ac nobis necessum non putemus cum Ecclesia petere, ab ipso *ad veram pænitentiam perducì*. Agnoscamus has Ecclesiæ preces nec frustra, nec superfluè Deo impendi, ac per hoc veræ pænitiæ ac conversionis donum, non sic omnibus offerri, ut non opus sit nostro labore, nostroque conatu illud à Deo impetrare; & per hoc debiti hujus laboris atque orationis defectu justè posse non dari.

§. I.

Probatur ex precibus Ecclesiæ, pænitiæ gratiam non sic omnibus adesse.

Hinc illa est piæ Matris Ecclesiæ sollicitudo, quæ sicut omnium salutis cupida est, ita quoque pro omnium conversione apud Deum intercedit. Præcipuè istud in Parasceve exequitur; notæ sunt preces ejus, quas tunc per Sacerdotes & populum illis consentientem, ad Deum emittit: Breviter eas à duodecim sæculis complexus est Romanus Pontifex

6. C O N V E R S I O

*Epistola ad
Episc. Gall.
cap. 11*

Cælestinus: Cum enim, inquit, sanctarum plebium Præsules mandata sibi met legatione fungantur apud divinam Clementiam, humani generis agunt causam, & totâ secum Ecclesiâ congemiscente, postulant & precantur, ut infidelibus donetur fides; ut Idololatræ ab impietatis suæ liberentur erroribus; ut Judæis ablati cordis velamine lux veritatis appareat; ut hæretici Catholicæ fidei perceptione resipiscant; ut schismatici spiritum redivæ charitatis accipiant; ut lapsis penitentia remedia conferantur; ut denique catechumenis ad regenerationis Sacramenta perductis cælestis misericordiæ Aula referetur. Hæc autem non persunctoriè neque inaniter peti rerum ipsarum monstrat effectus, quandoquidem ex omni errorum genere plurimos Deus dignatur attrahere, quos erutos de potestate tenebrarum transferat in Regnum Filii charitatis suæ, & ex vasis iræ faciat vasa misericordiæ.

*Lib. 1. de
voc. Gent.
cap. 12.*

Hæc erat, uti hodie, ita & illo tempore, uti ejus est testis S. Prosper, omnium ubique Ecclesiarum, communis supplicatio; quam ideò dicit hic Pontifex non inaniter adhiberi, quia ex omni peccatorum genere plurimi convertuntur: ac per hoc non credit istam pænitentia gratiam jam ante ultro omnibus adfuisse oblatam, ut illi dumtaxat esset consentiendum, sed potiùs his qui convertuntur

tur

PECCATORIS. 7

tur & pænitent, istis Ecclesiæ precibus à Deo obtineri. Coëterùm ducentis plus minus annis Cælestinum præcefferat Romanus Clerus, qui simili sollicitudine pænitentiae ac conversionis donum lapsis peccatoribus judicabat esse petendum. Etenim rescribens S. Cypriano: *Oremus, ajunt, pro lapsis ut erigantur; oremus pro stantibus, ut non ad ruinas usque tententur; oremus ut qui cecidisse referuntur, delicti sui magnitudinem agnoscentes, intelligant non momentaneam neque præproperam desiderare medicinam; oremus ut effectus indulgentiæ lapsorum subsequatur & pænitentiam.* Istam pænitentiae gratiam quam sic sollicitè peccatoribus volebant peti, similiter non credebant illis omnibus ultro offerri ut illi dumtaxat esset consentiendum: alioquin jam non ut detur adhuc foret orandum, sed illi dumtaxat ut ultro oblatae consentirent, monendi.

*Epist. 31.
inter Epist.
Cypriani.*

§. II.

Dum Pænitentiae gratia debitè consideratur, satis patet quod non omnibus detur ad sensum Authoris Appendicis.

DEnique hæc res difficultatem non patitur, dum pænitentiae gratiam, sicut intelligenda est, intelligimus. Hæc

A 4

enim

§ CONVERSI O

enim non sic dumtaxat peccatoribus offertur, ut illâ pœnitentes sint qui velint, sed etiam per ipsam fit ut velint. Ipsam enim pœnitentiam quæ non est pœnitendi potestas sed voluntas, nec nisi in illis est qui pœnitent, à Deo dandam expectabat Apostolus cum dixit: *Nequando Deus det illis pœnitentiam.* Hanc accepit Petrus cum respectus à Domino illicò egressus est foras, & flevit amarè: Illud enim quod scriptum est: *Respexit eum Dominus:* uti notat D. Augustinus, *intus actum est, in*

*Lib. 1. de
grat. Christ.
cap. 45.*

*Lib. 8. Mor.
cap. 13.*

*Ad Matut.
in hym. lon.*

mente actum est, in voluntate actum est. Misericordiâ Dominus latenter subvenit, cor tetigit, misericordiam revocavit, interiore gratiâ suâ visitavit Petrum, interioris hominis usque ad exteriores lachrymas movit, & produxit affectum. Ille est misericordiæ respectus, quæ, uti ait magnus Gregorius, insensibilitatis nostræ durtiam, cum respicit, emollit. Ac per hoc non fit ad illos qui adhuc duri permanent, hoc est, incorrecti. Sic ex Ecclesiæ instituto, & nos respici petimus, cum dicimus:

*JESU labantes respice,
Et nos videndo corrige;
Si respicis labes cadunt,
Fletuque culpa solvitur.*

Illo enim respectu corrigit nos, hoc est ineffa-

PECCATORIS. 9

ineffabili gratiæ suæ operatione mutat cor nostrum ab eo quod prius pravè diligebat, in id quod diligere debet; quod se facturum promisit cum dixit: *Auferam cor lapideum de carne vestra, & dabo vobis cor carneum, & spiritum meum ponam in medio vestri: & faciam ut in præceptis meis ambuletis, & iudicia mea custodiatis & operemini.* *Exech. 36: vers. 26.*

§. III.

Deus iis quibus aufert cor lapideum, & donat carneum, impertit gratiam Contritionis.

Auferens nobis Deus cor lapideum & tribuens cor carneum, hoc est interprete Augustino, cor obediens, divinis iustis cedens & obtemperans, convertit nos, impertitque conversionis gratiam, quam dicit Manuductio non omnibus esse communem, ac precibus piisque laboribus à Deo requirendam: non enim eam habent quibus adhuc cor est induratum, imo exigentibus prioribus culpis, Dei iudicio induratur. Valdè enim sibi contraria sunt, auferre cuiquam cor lapideum, hoc est, ut idem Augustinus, cor durum, & cor ejus indurare: *Induravit autem Dominus cor Pharaonis; induravit & cor Judæorum, qui Christo non crediderunt.* *Lib. de grat. & lib. arb. cap. 16. Ibid. Exod. 10. v. 20. Ioan. 12. v. 40.*

Et

10 C O N V E R S I O

Et quamvis id non nisi ob præcedens de-
meritum contingat (propter quod à S.
Ad object. Prospero dictum est : *gall. disp. 11* Cum verò aliquos à
Deo aut traditos desideriis suis , aut obduratos le-
gimus , aut relictos magnis peccatis suis , hoc ip-
sos meruisse profiteamur : quia talia eorum crimi-
na præcesserunt , ut sibi ipsi pœnas debuerint ,
quæ eis etiam supplicium verterent in reatum.
Atque ita nec de iudicio Dei querimur , quo dese-
rit , meritos deserit ; & misericordiæ ejus gratias
agimus , quâ liberat non meritos liberari. Con-
tingit tamen ; quibus autem contingit ,
hoc est , quos Deus indurat , jam non eis
tribuit istam conversionis ac pœnitentiæ
gratiam , auferentem cor lapideum &
dantem cor carneum , ut sit illi dumtaxat
consentiendum.

Hujusmodi ergò dum Dei spiritu corn-
puncti cordis sui durtiem agnoscere at-
que odisse incipiunt , oportet ad eum quo
illa auferenda est , oculos convertere ,
ejusque opem quâ auferatur implorare. Si
L. de recta cor obduratum habeas , ait S. Ephrem , plora
vivendirat. coram Deo , ut cognitionis tibi lumen , addo
m. 16. conversionis gratiam , cor lapideum au-
ferentem , infundat. Hanc gratiam peti-
mus , cum in longa illa Ambrosii oratio-
ne ante Sacrum nobis ad legendum præ-
scriptâ precantes Deo dicimus : *Aufer à*
nobis

PECCATORIS. II

nobis iniquitates nostras: & ignem sancti Spiritus in nobis clementer accende. Aufer cor lapideum de carne nostra, & da nobis cor carneum, quod te amet, te diligat, te delectetur, te sequatur, te persruatur.

Supervacaneum nunc fuerit S. S. Patrum sensum circa præensam hanc fidem operosius indagare. Is tamen vel solus illi evertendæ, ac falsitatis convincendæ sufficeret. Si enim, ut testis est sanctus Fulgentius, & ipse inter eos venerandus, Apostolicæ prædicationis tenentes per omnia veritatem, certissimè cognoverunt, cognoscendumque libris & epistolis reliquerunt, gratiam Dei non omnibus hominibus generaliter dari. Propter quod idem inferius: Gratia igitur, inquit, in utroque operatur: scilicet & in errante ut correctus vivat, & in correcto ne depravatus abscedat. Non omnibus autem istam gratiam dari, & quibus datur non omnibus æqualiter dari, quisquis piè quærit, eloquiorum sanctorum attestazione cognoscit. Hinc sexaginta & eò amplius Episcopi, cum ipso in Sardinia exules in Synodica sua Epistola: De gratia verò, aiunt, non dignè sentit, quisquis eam putat omnibus hominibus dari. Hoc deinceps posteriores S. S. a Gregorius, b Isidorus, c Anselmus, d Bernardus, e Thomas, aliique sunt secuti.

L. I. de ver.

prædest. cap.

15.

Ibid. c. 17.

Cap. 9.

L. I I. mo.

cap. 5.

b L. 2. sent.

cap. 5.

c L. de conc.

grat. & lib.

arb.

d Ser. 73.

sup. cant. c.

7.

e L. 3. con.

CAPUT gent. c. 161.